

LBRIS

We know
books

ILARIA TUTI

FLORI

DEASUPRA

INFERNULUI

Traducere din limba italiană
GEORGIANA-MONICA IORGA

LITERA
București

1

În prezent

Corbul zăcea pe marginea potecii, cu penele cu reflexe violet răvășite și ciocul larg deschis. O pată de sânge impregnase pământul de sub pânțele umflat, dar se uscaseră deja, în ciuda umidității de după-amiază.

Cine știe de când era acolo pasărea cu un ochi sticlos îndreptat către cerul care stătea să ningă și cu celălalt pierdut pe undeva?

Mathias, aplecat pe genunchi, îl privea de ceva timp. Se întreba dacă puricii abandonaseră trupul de îndată ce inima încetase să-i mai bată. Detaliul acesta, pe care-l auzise într-o zi de la un vânător, îl tulburase multă vreme. I se părea deopotrivă sinistru și fascinant.

Atinse corbul cu vârful unui deget. Era un exemplar bătrân, se vedea după ciocul golaș și alb. Membrele erau rigide, iar ghearele robuste se agățau în gol.

Își curăță imediat mânușa pe pantaloni. Dacă ar fi aflat tatăl său, i-ar fi dat o palmă peste față. Îl surprinsese de mai multe ori privind trupurile animalelor mici pe care le găsea în grădină sau în pădurea de pini din spatele casei și-l certase folosind un cuvânt pe care Mathias nu-l cunoștea, dar care îl trimitea cu gândul la ceva neplăcut. Îi căutase explicația în dicționar. Nu și-o amintea, însă era ceva legat de nebunie.

Mathias voia să devină medic veterinar, și orice ocazie era bună pentru a învăța. Observarea, îi spusese cândva bunicul, e jumătate din învățare. Restul constă în experimente și repetiție.

Copilul se ridică fără să scape pasărea din ochi. Ar fi vrut s-o îngroape, dar își spuse că era firesc să rămână așa: natura e carnivoră, se va hrăni cu acele rămășițe care astfel nu se vor pierde.

Clopoțele catedralei din vale bătură ora două și jumătate. Era târziu, ceilalți îl așteptau în locul secret.

Porni de-a lungul potecii înghețate. În dimineața aceea, satul Traveni se trezise sub o învelitoare de zăpadă. Un strat subțire, topit prea repede, dar care întărea speranțele pentru sezonul de schi care stătea să înceapă.

Ajunse la promontoriul aflat la marginea satului. Monumentul ridicat eroilor căzuți în războaiele napoleoniene se înălța printre pădurile joase de molizi și pini. Grenadierul din bronz scruta orizontul cu o privire încruntată și severă, iar mustățile lungi îi erau răsucite în sus. Din baionetă flutura o eșarfă albastră, semn că cineva din grup reușise să escaladeze până sus pentru a da semnalul.

Mathias grăbi pasul. În dimineața aceea la școală, învățătoarea explicase înțelesul cuvântului „lider“. Rămăsese fascinat. Îi plăcea cum suna – conținea ceva decisiv –, dar mai ales îi plăcea ideea de a fi un îndrumător pentru ceilalți.

Un lider își protejează tovarășii, spusese învățătoarea, și tocmai așa se simțea Mathias. Era conștient că, în ochii prietenilor săi, era șeful grupului, și nu doar pentru că era cel mai mare – în ziua aceea împlinea zece ani, două luni și o săptămână –, ci și pentru că se putea conta pe el.

Iată de ce și-ar fi dorit ca eșarfa atârnată de statuie să fie a lui și nu a lui Diego. Ar fi trebuit să ajungă mai devreme și să le indice drumul tovarășilor săi, chiar dacă îl parcurseseră de atâtea ori. În schimb, întârziase ca să observe rămășițele păsării de pe marginea drumului. Poate că, de fapt, avea dreptate tatăl său.

Promontoriul cu grenadierul era înconjurat de stânci abrupte care se prăvăliseră până în albia pârâului. Câteva zeci de metri mai jos, apa se învoldura printre frunzișul de culoare închisă.

Ca să câștige timp, Mathias începu să coboare în salturi poteca abruptă, ținându-se de gardul de lemn care o delimita, în vreme ce bolovanii i se rostogoleau sub tălpile tenișilor. Ajunse, cu genunchii tremurând și chipul îmbujorat, pe malul cu prundiș.

Parcuse linia șerpuitoare a cheilor săpate de-a lungul mileniilor în munte. În apă se vedeau din loc în loc pietre late pe care se putea traversa, iar în pereții de stâncă erau fixate scări din fier și lemn. Dedesubt se zăreau reflexiile de smarald ale pârâului cu parfum de gheață. În adâncurile locului aceluia sălbatic, lumina și căldura soarelui nu răzbăteau aproape niciodată.

Mathias își putea auzi clar respirația și bătăile inimii; dintr-odată, își dădu seama că era singur. În perioada aceea a anului, turiștii preferau părțile de schi: acolo jos era prea frig, iar la înălțime se adăuga pericolul de a cădea în gol.

Grăbi pasul, fără să știe motivul.

Deasupra capului, printre vârfurile ascuțite ale molizilor, se zărea cerul, străbătut ca un fundal de podul fostei căi ferate, în prezent închisă, la o înălțime de peste șaiszeci de metri. Bunicul bunicului său participase la lucrările de construcție, cu un secol și jumătate înainte.

Cu privirea în sus, băiatul alunecă pe un bolovan acoperit cu gheață și se lovi cu genunchiul de pământ. Exclamația sa de uimire fu urmată de un zgomot în pădure. Un strigăt stins. Se întoarse cu respirația întretăiată.

Cuvintele mamei sale îi apărură în minte „Pădurea nu este un loc pentru copii.“

Se ridică în picioare fără a pierde timpul să-și verifice blugii rupți sau mâinile zdrelite care îi ardeau în mănușile din lână. Străbătu o trecătoare care înconjura o rocă proeminentă. De-o parte mușchi, de cealaltă parte vârtejuri de apă. Cărarea continua înspre o mică grotă. Mathias parcurse în goană cei câțiva metri prin întuneric, spunându-și că nu frica, ci graba îi punea în mișcare picioarele. Când ajunse în cealaltă parte, se opri. O rază de soare străpungea și îmbrăca în aur vegetația pădurii. Cascada care alimenta pârâul se lansa în salturi înfricoșătoare, improșcând cu picături de apă minuscule care vara, când lumina reușea să străbată adâncurile, erau colorate în nuanțele curcubeului.

Pe malul nisipos și pietros, prietenii săi îl așteptau așezați în cerc. Lucia, Diego și Oliver.

Imaginea aceea fu îndeajuns pentru a-i spulbera temerile. Un zâmbet îi apărură pe buze. Nu era nimeni în spatele său. Nimeni nu fusese pe urmele lui.

Scrută încă o dată adâncurile grotei, în semn de sfidare. Învingătorul era el, era cu adevărat un lider. Peste o clipă însă, zâmbetul îi pâlă și dispărură.

Acum era sigur.

De acolo, din întuneric, îl pândeau cineva.

Trupul zăcea pe iarbă, acoperit de brumă. Albul pielii contrasta cu negrul părului și al pubisului. Pe fundal, verdele închis al naturii montane. Câteva pete de zăpadă se mai găseau încă în zonele cele mai umbroase din apropierea pădurii. În timpul nopții căzuseră câțiva fulgi de nea, iar unul cristalizat rămăsese prins între genele cadavrului.

Bărbatul era așezat cu grijă pe spate, cu brațele de-a lungul trupului și mâinile așezate pe movițele de mușchi. Nu prezenta zgârieturi. Printre degete se zăreau câteva flori de iarnă cu petale ale căror culori erau estompate și transparente.

Semăna cu un tablou. Culorile erau cele ale sângelui deja rece, ale venelor golate și ale membrelor rigide. Gerul îl conservase. Nu emana nici un miros, poate în afară de cel al pădurii: pământ jilav și frunze putrede.

Cineva avusese grijă de el.

Pe terenul din jurul trupului erau montate câteva capcane rudimentare, făcute din funii groase și lațuri.

– Pentru a ține animalele la distanță de cadavru. Voia să-l găsim intact, rosti o voce răgușită.

Buzele se mișcau aproape de microfonul telefonului, eliberând în aer cuvinte și aburi. În jur se desfășura o muncă frenetică și riguroasă, peste tot salopete albe de protecție, blițuri și reflectoare.

-Nu se îndeletnicea cu vreo muncă manuală. Nu are mâinile aspre, iar aurul inelului nu prezintă zgârieturi. Unghiile sunt curate. Nu se observă urme de murdărie.

Verigheta de pe inelarul mâinii stângi strălucea chiar și în lumina lividă de decembrie. Norii plăți umbreau colțul acela de lume.

Bărbatul suferise un atac violent în zona feței, dar restul trupului părea neatins. Epiderma din jurul gâtului avea striății de un albastru închis, de la vasele sangvine. Se bărbierise cu grijă înainte de a muri. Stratul fin de barbă era o consecință a strângerii pielii de după deces.

-Urme hematice minime, incompatibile cu rănilor suferite. Probabil sângele este mai abundent pe haine. I-au fost scoase ulterior.

O pauză.

-Asasinul a dezbrăcat victima, a pregătit-o.

În ciuda pregătirii minuțioase, erau numeroase urme pe corp și pe pământ, un amestec de noroi și gheață, ca și cum autorul ar fi uitat brusc de detalii. În afară de urmele plantare ale victimei, mai erau și cele ale unei alte persoane, un bărbat care, conform măsurătorilor, purta patruzeci și cinci la încălțăminte.

Pe brațe, încheieturile mâinilor și glezne nu se vedeau semne de luptă. Victima avea un fizic excelent, era înaltă și cu o musculatură destul de bine dezvoltată, și totuși asasinul reușise să o doboare. Atacase cu o violență animalică.

„Îl cunoșteai pe ucigaș, iată de ce nu ai reacționat imediat ca să te aperi. La ce te-ai gândit oare în acel moment, când ai înțeles că erai pe punctul de a muri?“

Din expresia cadavrului nu se înțelegea. Buzele îi erau pecetluite, iar ochii...

Trupul fusese abandonat între un canal de scurgere format natural și o potecă străbătută de turiști aproape întregul an. Îl găsisese un excursionist cu câteva ore înainte.

Nu era nici o întâmplare și nici o eroare: asasinul hotărâse să nu-l ascundă.

-Nu identific semne de activitate sexuală, și totuși l-a dezbrăcat.

Șeful poliției locale spusese că era vorba de tatăl unui băiat, dispărut de acasă în urmă cu două zile, după ce își dusesese copilul la școală. Mașina se afla la aproximativ o sută de metri de corp, într-o râpă, ascunsă între copaci. Fusese împinsă. Pe teren se vedeau urme de pneuri și pantofi.

-Asasinul s-a deplasat pe jos. Urmele continuă până în pădure.

Comisarul Battaglia întrerupsese înregistrarea și își ridică privirea spre cer. Câțiva corbi se roteau croncănind peste capetele polițiștilor. Norii amenințători prevesteau o ninsoare sigură.

Nu era timp. Trebuia să fie mai rapizi și mai eficienți.

Comisarul se ridică și își simți articulațiile trosnind. Prea multe zile din viață petrecute pe genunchi. Ori poate umerii împovărați de prea mulți ani, se gândi. Prea multe kilograme de dat jos.

-Grăbiți-vă cu prelevarea de probe! le ordonă subordonaților.

Oamenii de la criminalistică erau ca niște umbre albe și tăcute, aplecate asupra detaliilor pe care numai ochii experimentați le puteau surprinde. Fotografiau, prelevau, clasificau. Lanțul de custodie a ADN-ului era abia la început. Avea să ajungă la final peste câteva ore, într-un laborator al Institutului de Medicină Legală, în oraș, la aproximativ o sută de kilometri de acolo.

Sosirea poliției a stârnit interesul câtorva curioși. Un grup de turiști și localnici zăboveau sub o pancartă din lemn care indica traseul spre satul vecin, Traveni. La numai patru kilometri. Localnicii se distingeau cu ușurință: aveau chipurile aspre și sănătoase. Pe ele nu se observa bronzul uniform de pe părțile de schi, ci pielea înnegrită din cauza vântului și diferențelor de temperatură.

- Am găsit hainele! strigă o voce din pădure.

„O sperietoare de păsări“, fu primul gând al comisarului Battaglia.

Printre tufișurile de mur, arătarea aceea se zărea în mijlocul vegetației forestiere ca un detaliu nepotrivit și discordant. Era făcută din ramuri și sfori, câteva crengi și haine pătate de sânge.

Capul era din maioul victimei, umplut cu frunze și paie, cu două fructe mici și roșii în locul ochilor. Haina și pantalonii atârnav pe scheletul din lemn, iar ceasul era legat de ramura care ținea loc de mână. Cămașa era scortoasă, mânjită de sânge. Nu se putea spune care fusese culoarea inițială a țesăturii.

Un agent se apropie și o informă:

- Urmele dispar la o sută de metri, spre nord, printre pietre.

Ucigașul știa cum să se miște. Fie era de-al locului, fie îl cunoștea foarte bine.

Comisarul apropie din nou microfonul telefonului de gură, cu ochii îndreptați spre luminișul unde cadavrul era un profil diafan peste care se așterneau încet primii fulgi de nea. Cineva îl acoperea cu o pânză.

- Fetișul acesta îl reprezintă pe asasin, spuse. Și-a admirat propria operă și a vrut să ne-o transmită...

Un zgomot brusc îi întrerupse continuarea analizei. Își ascuți privirea, întrebându-se dacă asista la o scenă reală. Un bărbat traversa luminișul, printre mașinile de poliție și tufe, înaintând cu greu prin bălțile nămoloașe. Dar nu se lăsa învins. Cu sacoul făcut la comandă fluturând, cu cămașa pătată de noroi și lapoviță, fără nimic altceva care să-l apere de ger. Avea un aer agresiv, însoțit de o îmbujorare care indica oboseala. Sau poate stânjeneală, rușine. Când comisarul înțelese despre cine era vorba, fură suficiente numai câteva cuvinte pentru a reveni la starea de spirit inițială.

- Fir-ar să fie!